

at, for at en saadan Forandring kunde billiges, maatte der gjøres en Forandring med Hensyn til Reglerne for Formue- og Leilighedsbeskatningen, fordi man, hvis dette ikke skete, ikke kunde finde det rigtigt, at lægge en større Deel over paa den personlige Skat og altsaa en mindre Deel paa Eiendommene, da dette vilde have til Følge, at mangen Mand, der har en Eiendom i Communen, men ikke boer der, vilde blive utilbørligt begunstiget. Denne Betragtning kom med stor Styrke frem ved første Behandling og har ogsaa vist sig at være den gjældende og herskende, idet den foreligger i Betænkningen fra Landcommunaludvalget, og at denne Betragtning har kunnet komme frem ved denne Leilighed, har heller ikke kunnet overraske; thi ogsaa tidligere har det jo vist sig, at den almindelige Stemning gik i den Retning. Jeg skal ikke her erindre om, at man i Kjøbenhavn's Communalbestyrelse gjentagne Gange er kommen tilbage til en noget lignende Anskuelse, jeg skal heller ikke her erindre om, at da der var Spørgsmaal her i Rigsdagen om en Revision af den kjøbenhavnske Indkomstskattelov af 19de Februar 1861, kom de samme Ideer frem, at man nemlig skulde inddrage de Personer, der ikke boe i Kjøbenhavn, men have Eiendom eller Næring der, under Afgifningen. Men den samme Anskuelse kom til orde i Krigsskatloven af 1864, og den blev yderligere gjort gjældende, da der var Spørgsmaal om at komme med en ny Krigsskatlov i Mæret 1865. Naar det er saa, at der altsaa i flere Love har været Spørgsmaal om en saadan Forandring i Reglerne for Afgifningen, og naar man maatte forudsætte, eller naar man rettere vidste, at et saadant Forslag vilde fremkomme ved Landcommunalloven, saa kunde Kjøbstadcommunaludvalget ikke undlade ogsaa at tage under Overveielse, om man ikke maatte opstille tilsvarende Regler i Forslaget til Kjøbstadcommunalloven, og der har for dette Udvalg været saameget større Opfordring dertil, som det maatte være Kjøbstadcommunerne magtpaaliggende, at disse, som jeg vil kalde dem, moderne Anskuelser ikke kom til at gaae alt for vidt. Det er ikke just Kjøbstæderne, der ere interesserede i, at man inddrager under Beskatningen i en Commune en Mand, som ikke boer men vel har

Eiendom der, men det er fornemlig Landcommunerne, der ere interesserede deri, og derfor er det ikke nogen Hemmelighed, at der paa mange Steder er en Tilbøielighed til at gaae endnu videre for Landcommunerne's Vedkommende end til det, der er bragt i Forslag af Kjøbstadcommunaludvalget ligesom ogsaa af Landcommunaludvalget. Der er dem, der mene, at man burde endogsaa gaae saavidt, at en større Deel end Halvdelen af Indtægten af Eiendommen, Næringen eller Bedriften, skulde falde den Commune tilgode, hvori Eiendommen ligger, eller Næringen eller Bedriften findes Sted; ja, der er dem, der endogsaa gaae saa vidt, at de ville lade den hele Indtægt af Eiendommen, Næringen eller Bedriften være skattepligtig til den Commune, hvori Eiendommen ligger eller Næringen eller Bedriften findes Sted. Kjøbstadcommunaludvalget har ikke anseet det for heldigt, om disse Anskuelser bleve ophøjede til Lov; men det har altsaa været netop af et forstandigt Hensyn til at stifte en Udjevning istand, at man har troet ikke at burde skyde dette Spørgsmaal tilside, idet man maatte frygte for, at naar man slet ikke rørte ved dette Punkt i denne Lov, var der Fare for, at man ved Landcommunalloven vilde gaae endnu videre. For mit personlige Vedkommende er kjender jeg, at den Tanke, som ligger til Grund for Indenrigsministerens Forslag, under Nr. 127, er correct. Efter min Formening stemmer det ikke med det sande Begreb om en personlig Skat — hvortil Formue- og Leiligheds-skatten ligesaavel som Indkomstskatten henhører — at beskatte Eiendom, Næring eller Bedrift; dette er efter min Overbeviisning egentlig en Gjenganger af det gamle Skattesystem, som lagde Afgiften paa den Eiendom eller den Næring, hvoraf Manden drog sin Indtægt, istedetfor paa Manden selv. Det forekommer mig, at naar man forlader Næringskatten og Hartkornsskatten og gaer over til Indkomstskat eller Formue- og Leilighedsstat, ligger det i Begrebet om en saadan personlig Skat, at man skal søge at ramme Manden der, hvor han boer, og tage Manden som en Heelhed. Men, som sagt, andre Anskuelser have gjort sig gjældende og kunne forudsættes fremdeles at ville gjøre sig gjældende. Det vil